

© 2016 Theo Anghel

© 2016 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94133-4-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGHEL, THEO

Am murit, din fericire / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers, 2016-

vol.

ISBN 978-606-94133-1-9

Vol. 3 : Docolo. - 2016. - ISBN 978-606-94133-4-0

821.135.1-31

Tipărit în România

Theo Anghel

Dincolo

Am murit, din fericire 3

2016

Cuprins

Capitolul I	7
Capitolul II	27
Capitolul III.....	45
Capitolul IV.....	57
Capitolul V	67
Capitolul VI.....	93
Capitolul VII.....	125
Capitolul VIII	171
Capitolul IX.....	199
Capitolul X	227
Capitolul XI.....	249
Capitolul XII	273
Capitolul XIII	313

Citește continuarea poveștii în cartea a patra a seriei

Editura Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Bun de tipar: Aprilie, Apărut 2016

Tipărit în România

Capitolul I

— Poate că azi..., rosti ca pentru sine fata blondă, apoi aruncă priviri circumspecte în toate părțile, să vadă dacă i se acorda atenție.

Nu fusese auzită sau, dacă asta se întâmplase totuși, nu stârnise curiozitatea nimănui. Blonda avea glasul slab. Nu reușise niciodată să mențină interesul cuiva până ar fi terminat de enunțat vreo idee. Rămânea cu fraza în aer când ceilalți îi intorceau spatele. Atunci, cu mișcări scurte și violente ale bărbiei, zvârlea priviri furiose – aşa făcea mereu – și se ghemuia în colțul încăperii. Acolo stătea ore în sir, cu ochii în pământ, gândindu-se la ceva știut doar de ea.

Alături, în stânga, sedea un bărbat de vreo șaizeci de ani, cărunt, cu expresia feței exprimând cea mai puternică jale. Nu vorbise deloc în cele câteva zile de când mă aflam în *Transeo*. Așa se numea locul în care eram închisă alături de câteva zeci de recuperatori însotiti de îngerii lor. Nu știu de când întepeniște în poziția aia, aşa îl găsise, și dacă nu l-aș fi văzut, din când în când, inspirând cu putere aerul cald, contagios cu o frică ce ne întepă viscerelor, aş fi crezut că e mort. Apoi urma o fată de culoare, cu obrajii pronunțați și rotunzi ca merele, cu părul scurt, încălcit, și cei mai albi dinții văzuți vreodată la cineva. Mai zâmbea uneori și atunci pomeții se ridicau atât de mult, încât aproape îi închideau ochii. Habar nu aveam dacă zâmbea către cineva sau gândurile ei hălăduiau aiurea prin cotloane mai prietenoase decât cel împărțit cu ceilalți. La mică distanță de ea se afla tot unul cu pielea de ciocolată. Stătea cu mâinile

împreunate ca pentru rugă – poate că exact asta făcea – și degetele împletite nu se dezlipeau de pe buzele cărnoase decât atunci când suceau brațele pentru a se uita la ceasuri. Avea un ritual. Privea întâi la cel de recuperator, apoi la ceasul obișnuit, care indică orele. De multe ori am fost tentată să-l întreb cât e ceasul. Pierdusem contactul cu ceea ce numim generic timp. Ușor întoarsă cu spatele la el, ședea o Tânără cu părul săten și de pe ai cărei obraji lacrimile nu se uscau niciodată. Avea în permanență câte o dâră lucioasă, când pe un obraz, când pe altul. Nu știa cum de putea plângă atâtă. Și ce fel de recuperator fusese, dacă se lăsa atât de iute doborâtă?

Dar ce spun? Doborâți eram cu toții, doar că fiecare o simtea în felul lui.

Mai era un Tânăr japonez cu păr castaniu, foarte des și neîngrijit. Studia pe toți de acolo cu un aer nervos, din spatele ochelarilor cu rame negre, groase de un deget. Nu puteam citi pe fața lui ce simtea, cu exactitate, doar îi vedeam maxilarul încordându-se din când în când. Lângă el, un recuperator bătrân de a cărui rasă nu puteam fi sigură. Putea fi chinez, japonez, mongolez. Putea fi oricare dintre acestea sau toate deodată. Ridurile adânci ascundeau prea mult. Avea o privire bonomă și uneori mai surâdea, arătându-și dinții rari.

Ăștia erau cei de pe lângă mine. Clădirea de tranzit era imensă și sufletele din ea erau de toate rasele, vârstelor și apucăturile.

În colțul cel mai îndepărtat de porțile mari ce se deschideau numai pentru a mai arunca înăuntru câte un extras, se așezaseră cei mai apatici. Porțile nu erau încuiate și nu era interzis să păsești dincolo de ele, dar nimeni n-o făcea. Auzisem pe unii vorbind că în afară ești fără de pavăză în fața tuturor greșelilor făcute vreodată și toate regretele

faptelor tale te lovesc ca niște pietre. Conștiința rămânea dezgolită și niciunui motiv ipocrit nu i se permitea să mascheze. Omul se vedea pe sine, aşa cum era. Se pare că nu era o treabă prea grozavă din moment de toți se întorceau în fugă, plângând, îngroziți de mama focului.

Odată, o fată atât de micuță că ai fi zis că-i copil, nu luă în seamă avertismentele celor mai mulți și ieși pe poartă. Se întoarse după mai puțin de un minut cu lacrimi mari șiroindu-i pe obraji și cu o asemenea spaimă în privire, de parcă dăduse ochii cu Moartea în persoană. Se duse în spatele cuștii, care, cel puțin în aparență, nu ne ținea în burta ei ca să ne pedepsească pentru ceva, ci pentru a ne proteja. Nu era o închisoare în adevăratul sens al cuvântului, deși cei de acolo ar fi jurat că exact asta era.

Cei mai vorbăreți erau noii veniți. Întrebau în stânga și în dreapta ce este locul acesta și ce li se va întâmpla mai departe. Stăteau întotdeauna aproape de porții. Pe măsură ce zilele treceau, vorbeau și ei tot mai puțin și se alăturau masei de suflete ursuze, din spate.

După nume – *Transeo* – te puteai gândi ca la un loc de tranzit spre altceva, naiba știa ce. Probabil că asta și era, căci, din timp în timp, luau pe căte unul însotit de îngeri și acela nu mai revinea niciodată. O siluetă înveșmântată în alb apărea zilnic, ne dădea să bem căte un polonic dintr-un lichid incolor și inodor – ca apa – căruia i se spunea *ima*. Niciunua nu-i trecuse prin cap să refuze *ima* ca protest față de situația noastră. Cred că fiecare găsea suficiente justificări pentru asta și nu ne mai trecea prin cap gândul vreunei răzvrătiri, ci acela al acceptării. La o adică, ce altceva îți mai rămânea de făcut după ce erai extras?

Și totuși, aici erai forțat să privești acea parte ce trăia în tine încă dintru început, ignorată conștient sau nu. Cea mai adevărată bucată din tot ansamblul. Voiai să încanzi

ochii, să nu mai vezi, dar descopereai că nu ai pleoape, nimic cu care să te acoperi.

Gândeam prea mult și asta era o tortură, dar altceva nu aveam de făcut. Nimeni nu se arăta preocupat de altă persoană în afară de a lui, însă eu mă îndeletniceam cu studierea celorlații. După câteva zile de făcut numai asta, ajunsesem să le știu numărul de pistrui de pe nas și câți dinții aveau în gură.

Erau mulți. Vorbeau în șoaptă, simțindu-se cumva mai aproape de ochiul și urechea divină. Se plimbau prin tabără cu pași ușori, de parcă s-ar fi temut să nu trezească pe cineva.

Ama și Abel nu deschiseseră gura și nu manifestaseră nicio dorință de a interacționa cu mine. Simțeam că mă acuză pentru postura în care ne aflam tustrei. Dacă mi-aș fi văzut de ale mele și n-aș fi încercat să-o salvez pe Anemona... Măcar o salvase? Din punctul meu de vedere, nu.

Ajunsesem în locul de unde plecasem. Nu mai eram inocentă însă. Multe umbre mărșăluiau în urma mea. Îmi ardeau ceafa cu privirile lor. Pe umeri purtam vina. Nu era una dintre acele vini ale cărei origini să-mi fie bine cunoscute și îmi părea tot mai anevoieasă sarcina de a-i face față.

Când credea că nu-l observ, Abel arunca spre mine ochii încărcați de reproșuri. Mă mira că nu mi-o trântea verde în față, așa cum făcea în Chaos. Aici totul se schimba. Și situația, dar și noi.

Nu ne mai puteam citi gândurile. Eu nu mai aveam forța a zece oameni, ba, dacă mă gândesc bine, n-o mai aveam nici pe aceea a unuia singur, iar îngerii nu se mai puteau bucura de avantajul invizibilității. Eram cu toții expuși, vulnerabili în fața a orice ne-ar fi fost dat să înfrunțăm.

Trecuse aproape o săptămână de când nu mai luase-

ră niciun recuperator. Cei mai vechi susțineau că situația era fără precedent. Unii dintre ei, mai slabii de înger, făceau presupuneri apocaliptice. Pretindeau că una dintre posibilități era aceea că forțele de Dincolo se află în război și că nu mai era nimeni să se intereseze de soarta noastră, a extrașilor. De două zile nu mai venise nici arătarea ce ne dădea să bem polonicul de *ima*. Atunci vocile au început să se ridice. Lipsa acelui lichid ciudat avea efecte asupra noastră. Deveneam tot mai slabii pe zi ce trecea, nu doar trupește, ci și spiritual. Chiar eu simțeam prin capul greu cât o baniță cum niște gânduri bolnave creșteau ca bălăriile pe un sol neîngrijit.

Nu aveam nevoie de niciun fel de hrană în afara de *ima*, și nici de somn. Cu toate asta cei mai mulți dintre noi, probabil din reflex, închideam ochii și încercam să ne lungim care cum reușeam pe nisipul Cald. Cel mai adesea asta se petrecea când se lăsa seara. Nici unul dintre amurgurile din Chaos nu se putea compara cu ce vedeam noi aici. Nu zăream soarele deasupra, însă îl ghiceam undeva, în spatele cerului viu. Dinspre orizont, oriunde ai fi privit, se nașteau culori vii, incandescente, ca și când noi, cu toții, ne-am fi aflat într-o oală și o mână gigantică ar fi ridicat capacul, permîțând universului exterior să-și reverse înăuntru toate binecuvântările. Năluci divers colorate se alergau pe arcul de lumină difuză. Niciodată nu se făcea întuneric total. Nisipul era acoperit de o lumină nefirească, albastră, ce făcea ca totul să pară învăluit în abur, iar deasupra clipeau niște stele însuflețite de o lumină pulsată atât de intensă, că aveai impresia că în ele exista viață.

Şoaptele se pierdeau în murmur abia ghicite și pleoapele coborau. Cât de mult ne-am fi dorit să putem adormi! Situația aceasta părea mai rea decât orice altceva. Fri-soanele așteptării făceau ca delirul ce în mintea noastră se

năștea ca gând, să devină previziune certă. Odată cu lipsa imei, ele devineau tot mai sumbre. Voci din grămadă vorbeau despre pedepse groaznice pentru fiecare dintre noi. Ochi apoși priveau afară, prin grilajul porții, dorindu-și să poată ieși fără a simți durere.

— Oare o fi printre noi vreunul să poată sta afară și să nu simtă durerea? se întrebau unii.

Apoi priveau cercetător la chipurile din jur și constatau cu satisfacție că nu, un astfel de recuperator nu exista.

M-am gândit de multe ori cum ar fi să ies. Mă și apropiasem de poartă de vreo două ori. Privirile celorlalți se opriseră asupra mea și alții, mai de departe, pariau dacă o s-o fac sau nu.

— Papagalul e într-o cușcă fără ușă, stăpânul a murit, iar pisica așteaptă să iasă papagalul, să-l înfulece! șopti cineva din dreapta mea.

Am întors capul. Voiam să văd cum arată cineva cu suficientă energie pentru a rosti o frază întreagă. Și mai era ceva cu vocea aceea. Nu avea conținut. Cuvintele fuseseră rostite, dar parcă erau goale.

Era o Tânără cu față incredibil de albă și cu ochii negri. Din pricina culorii pielii, ieșea în evidență ca fiind singurul lucru din care era compus chipul acela. Părul blond îi era impletit în două cozi scurte. Avea o gură mică, în formă de inimă, atât de roșie, că părea însângerată. Am simțit un gol rece ca gheata când am privit-o. *Nimicul* ăla mi-a coborât din gât în esofag, mi-a traversat intestinele, mi-a congelat stomacul, apoi s-a pierdut în membre. În mijlocul irisurilor ei negre pălpăiau două luminițe neobișnuit de vibrante în neclintirea lor.

— Poftim? am întrebat-o.

Nici nu se uită la mine.

— Noi, aici... Suntem ca într-o cușcă, la discreția unei

pisici...

Am plimbat ideea ei prin cap. Cușca e clar care era, dar pisica? Mi-am forțat creierul, punând pe seama slăbițiunii resimțite din plin, imposibilitatea mea de a înțelege la ce se referea fata cu pielea albă.

— Eu sunt Oriana, am spus.

Nu știu de ce am simțit nevoie să mă prezint.

— De ce te află aici? întrebă, fără să considere necesar să-mi întoarcă polițeaua.

— Am fost văzută de o rudă..., am spus, omițând intenționat să adaug la listă și alte detalii ca, de exemplu, uciderea gărzii lui Franklyn.

Făcu un semn cu palma ce sugera ideea că eram un caz banal. Să fii extras pentru asta era o bagatelă.

Poate pentru alții. Pentru mine nu era.

— Tu?

— Sunt o damnum, spuse rece, fără intonație.

Dacă ar fi spus *sunt un copil innocent* sau *sunt inamicul public numărul unu al omenirii întregi*, n-ar fi avut altă emisie.

— Te-au luat dintr-un Sanctuar? am întrebat cu ochii mariți de emoție.

Cuvinte ca *damnum* și *sanctuar* mi-au adus aminte de discuția cu Marc, despre recuperatoarea Serena. Orice frântură de propoziție în care recunoșteam ceva din ce lăsasem în urmă, reușea să mă emoționeze.

Cercetă ceva pe chipul meu, zâmbi dintr-un colț al gurii și mormăi:

— Sunt Alvira.

— Ce nume grozav!

Iată un nume pe care Gudila l-ar fi disecat cu placere, i-ar fi descoperit rădăcinile primordiale și ar fi citit soarta purtătoarei direct în silabele ce îl formau. I-am întins pal-

ma, dar ea nu făcu la fel.

- De la ce vine numele tău?
- Nu știu. E un nume des întâlnit în Singapore.
- Singaporeză?
- Îhâm.
- Și... de unde știi românește?
- Nu vorbesc limba asta, tu o vorbești pe a mea.
- Ba nu o vorbesc.

Ne-am privit, și în ochii fiecăreia dintre noi se ctea neîncredere.

- Aveți de gând să vă luați la ceartă? ne întrebă un bărbat ce trăsesecu urechea la noi.
- De ce-am face-o? mi-am rotit trunchiul către el.
- Pentru amuzament, răsunse scurt și mă privi ca și când în vorbele lui ar fi fost ascunse înțelesuri ce nouă ar fi trebuit să ne fie clare. Sigur nu aveți de gând să vă bateți?
- Ce naiba ai? m-am enervat.
- Sigur?

Am pufnit iritată și i-am întors spatele. L-am auzit respirând în spatele meu, apoi mă bătu pe umăr cu un deget.

— Nici tu nu vorbești limba ei, nici ea pe a ta, aici se vorbește limba de Dincolo. Și pentru că întrebarea următoare va fi: cum de-o vorbesc?, răspunsul e, uite, de kiki! Cine ajunge aici vorbește limba asta ca și când alta n-ar fi cunoscut vreodată. Eu sunt Rashid, sunt marocan.

Mi-a întins mâna. Era primul impuls oarecum normal de când venisem aici. Avea o strângere fermă și pielea îi era caldă și moale.

— Dincolita, l-am auzit pe Abel bolborosind cu ochii spre degete, de parcă ar fi numărat încercările de a găsi un nume potrivit limbii vorbite Dincolo. Dincoloita. Dinolita.

M-am uitat în jurul lui Rashid, să-i văd îngerii. Nu-mi

dădeam seama care anume din puzderia de fințe puteau fi. Ar fi trebuit să le văd aripile, ori toți stăteau cu fața spre mine.

Toate capetele s-au îndreptat spre poartă. Stafia aducătoare de ima se vedea în depărtare, însotită de îngerii aceia imenși ce mă aduseseră și pe mine aici. Păreau două păsări gigantice. Aripile le fălfăiau greoi în niște mișcări cu încetinitoare. Multimea s-a animat atunci când primul ce zărise silueta a strigat:

— Vine! Vine!

O așteptau. Pentru că aveau nevoie de băutura aia și pentru că sperau să obțină informații în legătură cu ceea ce se petreceea. Cei mai mulți preferau să își înfrunte soarta de o mie de ori, în loc să lâncezească în locul acela straniu, singuri cu gândurile cele mai adânci și incomode. Alții susțineau că moartea era mult prea definitivă pentru gustul lor și că faptul de a se afla în viață acum putea ascunde nenumărate posibilități pentru viitor. Se însuflătiseră și deviniseră volubili, fiindcă vedea în reapariția ei semnul că totul era în regulă și că intreruperea trierii recuperatorilor nu se datora vreunui cataclism în lumea de Dincolo.

— Ce credeți? E femeie sau bărbat? întrebă unul care se ținea cu palmele de grătii groase ale porților și privea în depărtare.

Un altul i se alătură și se zgâi la imaginea albă.

— Ori e un bărbat foarte mic, ori e o femeie. Poate că e femeie, are mersul aşa, nu știu cum să zic, legănat... Hâm? spuse cel din urmă.

Recuperatorii se ridică și pregătiră cănile primite la venirea aici. Mă mirasem la început când momânia albă îmi întinsese recipientul dintr-un material lucios ca inoxul, dar de culoare verde, însă acum îi vedeam utilitatea. Unii o legaseră la cingătoare, trecând o curea sau un cordon prin